

Jak jsem se stal trampským prezidentem

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Pátek, 18 Leden 2013 00:45

V konkursu jsem uspěl.

Strohá úřední obálka se tváří jakoby nic, obsahuje však všechno, po čem jsem deset dlouhých let toužil. Znamená konec roztěkaného života ze dne na den, znamená práci, kterou mám rád a snad i konečně uznání a klid.

Ten mi chyběl nejvíc.

Tohle město je jako každé jiné. Dvě kavárny, pár hospod, plovárna u lesa, špinavé sídliště, vždyť to znáte sami. Pro mne má ještě něco navíc. Našel jsem tu výborné kamarády, s kterými jsem za ta léta procoural všechny ty nádherné lesy dolů na jih a vypil přes týden dobrých pár piv U anděla strážného. Což je pro hospodu ideální název, když uvážíte, že tam chodí převážně trampové. A teď tedy co mám sbalit, nechat to všechno za sebou a za tři dny nastoupit do místa stoosmdesát kilometrů na západ odtud. Není to právě lehké, věřte mi. Jenomže člověk se musí prostě rozhodnout.

A já už se rozhodl dávno.

Sáhnu do kapsy a počítám hotovost. Není to zrovna moc, ale na rozloučení s klukama akorát. A tak zastrčím obálku do kapsy a vyrazím do ulic. Je mi lehce, jako když to máte za pár a je vám jasné, že teď už se toho moc stát nemůže. Jenže by měl člověk občas zabrzdit a drobet se zamyslet. Přecházím ulici, kopu do šutýrku, proti mně jde Louda, nepříjemně se šklebí a já najednou s mrazením v zádech tuším průšvih – „Tak už je to tu!“ myslím si znepokojeně. „V mých očích, pane, jste dokonalý hlupák,“ povídám přesto blaseovaně a potáhnu panenky skelnou blanou pohrdání.

„Ano?“ protáhne studeně Louda. Dívá se někam přeže mě k horizontu.

Tak mu to říkám a mohl bych to právě tak dobře vyprávět tomu dědovi, co jde právě kolem a myslí na pivo po obědě, karty v podvečer a televizi před spaním.

„Jestli nevěříte mým slovům, sir, copak řeknete tady na to?“

A vytáhnu na něj tu obálku.

Ležela klidně na mé dlani, bez hnutí. Zato se prudce hnul ten mladý muž s lenivým jménem.

Jak jsem se stal trampským prezidentem

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Pátek, 18 Leden 2013 00:45

Jeho placatá čepice (bože, jak se mi chtělo na ni v tu chvíli plivnout, tak mi byla protivná) se sklonila hluboko k mé dlani a zpod obrovského štítku se ozvalo syčivý citoslovce údivu:

„Tak přece!“

To mi stačilo. Myslím, že jsem na něj dokonce vyplázl jazyk. Jistý, že Louda dostal pořádně na frak a děkuje náhodě za to setkání, schovám obálku do kapsy a chystám se odejít. Už беру za pomyslnou kliku, opět klidný a sebejistý, když zaslechnu za sebou nějaký zvuk, otočím se a v tu ránu znehybním.

Vidím Loudova záda, jak se neustále zmenšují v divokém úprku a ve mně opět naskočil ten pocit průšvihů. Věděl jsem, že tohle mi Louda nedaruje. Čert mi ho byl dlužen!

„Stalo se vám něco, pane?“ osloví mě vtom paní, která jde kolem. Musím asi vypadat pěkně zdrchaně. „Ne, nic, děkuji!“ snažím se o rozpačitý úsměv a jdu za klukama. Snad se dá ještě něco zachránit. Bren, Šulda, Mára, Farář, Ben a Pete sedí U anděla strážného a podle tácku jsou tady už šest piv. Aspoň že jsou tu všichni. Dávno už sledují s humorem můj neustálý boj s Loudou, ambiciósním ješitou a nepřejícníkem.

„Copak Louda?“ jakoby to tušil, protáhne Farář.

Tak jim to vyprávím, usrkávám pivo, kluci prohlížejí tu obálku, gratulují mi a já nevím pořád, jak to dopadne.

„Něco bych měl,“ povídá najednou Bren. „Znáš toho pomatenýho chlápka, co bydlí v Zahrádkách?“

„Jo. A co má bejt?“

„Má takový divný méno, ale toho si nemusíš všímat.“

Vobčas sem zajde na pivo. Slyšel sem vo něm, že má za ušima!“

„No dobře,“ povídám, „ale co s tím má co dělat Louda a ta jeho věčně neukojená vášeň?“

„To je právě vono! Ty si uspěl v konkursu, ne? Louda si myslí už dávno, že by to měl bejt von, to je jasný. Aspoň se chová, jako by to měl už v kapse. Ted's mu dal ránu! Co myslíš, že udělá?“

„Co by moh dělat? Bude proti mně štvát, nebo se bude v koutku užírat“

„Chyba, kamaráde! Chyba! Louda se právě blíží převlečenej k nádraží, aby stihnul rychlík. Je ti to jasný? Proto tak utíkal! Na to můžeš vzít jed!“

Asi jsem vypadal pořád ještě trochu vyjeveně. Objednal jsem tedy láhev a chvíli jsem zakrýval rozpaky rozlíváním vína. Napili jsme se.

„No jo,“ povídám potom. „Když já ti ale furt ňák nemůžu rozumět! Co s tím má ksakru co dělat ten chlápek za Zahrádek?“

„Podívej, to je moje věc! Nech to na mně, všechno se včas dozvíš!“ uzavřel to Bren a zdlouha se napil.

Ten večer se dost protáh. Po víně jsme přešli na rum a kytaru, loučil jsem se s klukama dlouho a důkladně. V hlavě mi trčely Brenovy řeči. Druhý den se u mne odpoledne Bren zastavil a podal mi zalepenou obálku.

„To je vod toho chlápka. Byl sem u něj a je to dobrý – pomůže ti!“

Pořád sem nic nechápal. Roztrh jsem tu obálku.

Vážený pane!

Po rozhovoru s V aším přítelem dovoluji si vás pozvat na dnešní večer v 19.00 hodin do mého domu V zahrádkách č. 17. Předpokládám, že bude v mých silách pomoci Vám ve Vaší záležitosti. Váš přítel mi vše vysvětlil. Očekávám Vás a zůstávám v hluboké úctě

Váš Jesse Orwell

Jak jsem se stal trampským prezidentem

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Pátek, 18 Leden 2013 00:45

„Prosím tě, jak se moh chlap s jeho ménem dožít takovýho věku?“ povídám Brenovi.

„Nech na hlavě, hochu! Jen tam di. Držíme ti palce!“

Byly čtyři hodiny a tak jsem začal balit, abych ubil nějak čas do těch sedmi večer. Tušil jsem, že Louda ten úder proti mně asi opravdu chystá a chvílema jsem pokládal balení za zbytečnou práci.

Že by ten Orwell něco vymyslel...

Ulice byla pustá, začínalo se smrákat. Lamy ještě nesvítily, pomalu jsem šel středem vozovky a hledal ten dům. Zastavil jsem až na konci ulice u posledního baráku, za kterým už byly jenom pole, před šíleně rezatou brankou. Naproti přes ulici už nebylo vidět, ale ta zahrada za brankou byla i v tom šeru hrozná. Nevěřil jsem skoro svým očím, ale napravo ode mne ležel pod mohutným kaštanem opravdu chciplý pes. Až sem bylo cítit, jak asi zavání, když jste od něj na krok. A vzadu, až tam, co končila kdysi snad písková, nyní tlejícím listím pokrytá pěšina, jsem nejasně tušil obrysy velké vily. Stál jsem u té branky jako náhodný chodec, kterého zaujala tepaná mříž, ale byl to nesmysl. Předně byla tma jak v ranci a potom, v téhle bohem opuštěné končině chciplý doslova a do písmene pes! Ostatně, obyvatelé téhle ulice asi o té vile věděli své. A tak jsem tam jen tak stál a rozhodoval se, co mám dělat.

Z dálky táhle zahoukal vlak.

Jinak bylo ticho až nepříjemné. A tma čím dál větší. Tak jsem se konečně odhodlal, ještě pohlédl dozadu k vile a přeskočil ten rezavý kus železa. Bouchlo to jak v hrobce, branka shazovala po kusech rez a jak jsem se otočil, ještě se lehce zachvívala.

Byl jsem na druhé straně. Udělám první krok po té pěšině a zakopnu o vlastní nohu. O toho psa jsem zakopl až při pátém kroku. Motám se v té tmě jako slepý. Ale když se znáte, tak vám taková maličkost ani nepříjde. Opatrně jsem našlapoval, ale přesto se ozýval charakteristický zvuk tichých kročejů na kdysi pískem sypané pěšině v zahradě opuštěného domu. Mně to tak aspoň připadalo. Maje na mysli dopis svého ochránce, mrkl jsem v nejasném světle, přicházejícím odněkud z domu, na hodinky. Bylo za pár minut sedm. Postupoval jsem, škobrtaje zahradou, až pojednou se přede mnou vynořil za posledním kaštanem v plném světle svíčky starý, ošklivý dům s mnoha okny.

Tu svíčku držel pan Jesse Orwell.

„Pojďte jen dál, chlapče!“ pravil, usmívaje se koutkem úst. Usmíval se tak asi hodně často, protože spodní ret měl celý vytahaný dolů a do strany.

„Musíte omluvit můj úbor, čekal jsem vás o něco později a tak jsem zatím drobátko kutil!“

Nevěděl jsem přesně, co má na mysli tím kutěním, soudě podle hnědavé kutny, pošité stříbrnými flitry, která obepínala jeho tělo, ale byl jsem natolik vyvedený z míry jeho zjevem, že jsem prostě mlčel.

„No pojdte přece, já vás neukousnu a můj pes teprve ne. Chudák poněkud ochořel.“

Cynicky se uchechtl a já vstoupil kolem jeho mocného břicha a svíčky, stékající mu po chlupatých prstech, do domu. Zarazil mne chlad a jemná vůně květin, nebo sýra, nebo co to tam tak ohavně zapáchalo. A pak jsem obligátně zakopl o první a možná jediný schod, který v tom zatraceném baráku vůbec byl. Nebyl jediný, ale já se znám. Zakopnu třeba na asfaltu. Pan Orwell mě zatím odfuněl se svící a pokynem ruky mě poslal do obrovských mramorových schodů, které se někde nahoře ztrácely ve tmě. Došli jsme k odpočívadlu, když panu Orwellovi ta svíce dohořela.

„Počkejte okamžik, příteli!“ pravil a ztratil se.

V nastalé tmě jsem přemýšlel o naprostém nedostatku světla v tomto domě. Slyšel jsem jasný zvuk kapající vody a funění páně Orwellovo. Poznenáhlu se k mému uchu prodíral i jiný zvuk,

Jak jsem se stal tramským prezidentem

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Pátek, 18 Leden 2013 00:45

jak jsem si poznenáhlu zvykal na ticho a tmu. Nějaké vzdálené řachtání, nebo kýčání s příměsí chrapotu, nebo snad opravdu chroptění? Po zádech se mi procházeli brabenci.

Seshora se blížilo světlo.

„Trvalo ti to nějak dlouho“ myslím si a vykročím k tomu blikátku. Byla to nová svíčka a já už chtěl panu Orwellovi doporučit výhody elektrického osvětlení, ale neřekl jsem nic.

Tu svíčku totiž nedržel můj ochránce.

V nějaké chlupaté ruce se sice chvěla svíce, ale vedle ní se do mých očí pevně dívala hlaveň upilované brokovnice. Zvednu oči a opřu je o čepici s dlouhým kšiltem.

„Ahoj“, povídá Louda!

Asi jsem polkl, protože něco zachrčelo a najednou se mi z toho mdlého světla zničehonic udělalo špatně.

„Tak pod!“ a znělo to hezky ostře.

Brokovnice se při tom výmluvným obloukem otočila, takže byly jasně vidět rýhy po pilníku. V hlavě jsem měl guláš a z toho guláše jak špageta čouhala jediná myšlenka:

„Proboha, vo co vlastně de? Co se děje? Co tu Louda dělá? A kde zůstal Orwell? A jak to, že Louda neodjel? Co ta brokovnice?“

Byla to dlouhá myšlenka s mnoha interpunkčními znaménky a nějak těžko se mi soukala z hlavy.

Když došla k uvozovkám nahoře, dostal jsem ránu. Nejdřív jsem myslel, že je zemětřesení, potom mi asi spadla na hlavu zeď a potom obrovský červený pes měl oči jako kola, jako kola, jakokolajakoko...

Něco mě zašimralo v nose.

Kýchnul jsem a po paměti sahám po kapesníku.

„Pánbíček!“ ozve se za mnou. Otočím se, rozevřu oči a vidím pana Orwella sedět za stolem, před ním tříramenný svícen osvětluje malou místnost a tmavý, dubový nábytek.

„Co se stalo?“ zmožu se na otázku, hladě si narůstající bouli.

„A co jako?“ odtuší. „Myslíte tu ránu?“

„Upad jste na schodech a trochu se uhodil do hlavy?“

Nechal jsem to plavat. Už toho bylo dost. Bren mě dostane do takovéhle situace, já blbec na to nalítu a zítra se mi všichni vysmějí. Stejně je to asi domluvené.

„Kde je Louda?“ vyjedu na Orwella náhle.

Dívá se na mě zamyšleně a hladí si špičku nosu. Usmívá se, ale mlčí. Začíná mi jít ten pán pořádně na nervy.

„Poslyšte“, povídám nakvašeně, „jestli si myslíte, že si ze mě budete střílet tady v tom bláznivém baráku, do kterýho jsem přišel vlastně na vaše pozvání...“

„Nechte toho“, přerušil mě se smíchem a povstal.

„Jak mi tedy hergot chcete pomoci, člověče?“

„Už se stalo!“

Stáli jsme proti sobě v tom malém pokoji a najednou mně to všechno připadalo směšné. Divný večer.

„Víte co?“ vzal mě Orwell za rameno. „Pojďte se mnou, něco vám ukážu!“

Vyšli jsme na chodbu s mramorovými schody a hlava mi pořádně třestila z toho všeho. Stoupali jsme výš a výš, až přestal mramor, pod nohama nám zapraskalo dřevo a nakonec otevřel můj dobrodinec malá dvířka na konci chodby u půdy. Byl to pokojík bez oken, na pracovním stole v pozadí, kam až dosáhlo světlo svíce, ležely přístroje, zkumavky, kádinky, křivule a taková spousta prachu, že se mi podařilo okamžitě znovu kýchnout.

Jak jsem se stal tramským presidentem

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Pátek, 18 Leden 2013 00:45

„Po večerech si trochu bádám,“ nevsímal si tentokrát mého kýchnutí a ukázal mi na odřené křeslo.

„Máte aspoň mlhavou představu o tom, co je to telepersonie?“ pravil po chvíli.

Zavrtěl jsem pomalu hlavou.

„Před chvílí jste to přece zažil na vlastní kůži!“

„Obávám se, že vám dost dobře nerozumím,“ špitnu.

„Nepotkal jste snad někoho na schodech, když jsem šel pro novou svíčku? Sáhnete si na hlavu, snad si vzpomenete!“

Došlo mi to.

„Louda?“ zašeptal jsem.

„Ale ovšem, drahý pane! Pan Louda byl tak laskav a promítl se nám na chvíli na schody. Těžko bych vám asi vysvětloval podstatu tohoto jevu, ale snad vám bude stačit toto vysvětlení: jak jsem byl včera informován vaším přítelem, odjel pan Louda pravděpodobně večerním rychlíkem do N., aby tam kul proti vám pikle. Abych vám mohl v této záležitosti pomoci, musel jsem použít okamžitě tohoto přístroje..“

Pan Orwell vztáhl ruku za sebe a ze tmy vyskočila modravá obrazovka.

„Pan Louda zůstal fyzicky ve vlaku, ale jeho psychické fluidum jsem zpracoval natolik, že vám v současné době pravděpodobně fandí. No a vám jsem ho dnes promítl na schodech tak, jak si ho asi představujete. Jak vidíte, docela jednoduchá záležitost!“

Snažil jsem se tvářit pokud možno inteligentně, ale moc se mi to nedařilo. A potom, ta představa, jak se Louda hádá sám se sebou, upouští od své fixní ideje a převládá v něm sebekritika, která mu docela objektivně říká, že na to místo se hodím jedině já...

Chtělo se mi tomu podivnému badači věřit.

„Dobrá, pane Orwell. Co dál? Mám na to místo nastoupit?“

„Ale samozřejmě, příteli! Tento přístroj ještě nezklamal! Jděte teď klidně domů a v půl jedné běžte pomalu k nádraží. Pan Louda se bude vracet nočním rychlíkem z N. Na to můžete vzít jed!“ Ve zmatku jsem tomu dobrému muži poděkoval a odešel.

Venku svítil měsíc, pod nohama mi šustilo spadané listí a branku jsem musel zase přeskočit.

Napadlo mě, jak asi s tím zámkem zachází pan Orwell. Konečně, při jeho schopnostech...

V jednu hodinu v noci jsem potkal na hlavní třídě náhodou Loudu, vracel se od vlaku. Pozdravili jsme se velice přátelsky a Louda dokonce k tomu obligátnímu Ahoj! přidal kamaráde! Prohodili jsme pár slov o věcech, které nás oba zajímaly. Začínal jsem tomu všemu věřit. Druhý den jsem se ještě zastavil u Brena a on šel se mnou na nádraží. Poděkoval jsem mu za nápad s Orwellem a Bren jenom něco zafuněl. Podali jsme si ruku, vlak se rozjel a všechno zůstalo za mnou.

A tak jsem se stal tramským presidentem. _____

Wabi Ryvola

(Prokletá vůně hor, Avalon 2007)